

SRDZIA na PLÁNI

Ako očariť džentlmena

KRISTI ANN
HUNTEROVÁ

Ako očariť
džentlmena

Ako očariť
džentlmena

SRDZIA na PLÁNI

KRISTI ANN
HUNTEROVÁ

i527.net
vydavateľstvo

Copyright © 2021 by Kristi Ann Hunter

Originally published in English under the title

Winning The Gentleman

by Bethany House Publishers,

a division of Baker Publishing Group,

Grand Rapids, Michigan, 49516, U.S.A.

All rights reserved.

Všetky práva vyhradené. Bez predchádzajúceho písomného povolenia vydavateľa nesmie byť žiadna časť publikácie reprodukováaná, uložená do vyhľadávacieho systému alebo prenášaná v akejkoľvek forme či akýmkoľvek spôsobom – napríklad elektronicky, kopírovaním, nahrávaním. Výnimkou sú krátke citácie recenzií v tlačenej podobe.

Slovenské vydanie:

Copyright © i527.net, s.r.o., 2022

www.i527.net

ISBN 978-80-8249-016-2

Venujem

darcovi nových snov.

(Peter 1, 3 – 4)*

A Ľacobovi,

ktorý mi pomohol pochopiť,

že to, odkiaľ pochádzam

neurčuje to, kam smerujem.

-
- * „Požehnaný Boh a Otec nášho Pána Ježiša Krista, ktorý nás zo svojho veľkého milosrdenstva vzkriesením Ježiša Krista z mŕtvych znovuzrodil pre živú nádej: k neporušiteľnému, nepoškvrnenému a nevädnuúcemu dedičstvu, odloženému v nebesiach.“

(BIBLIA, Písmo Sväté Starej a Novej zmluvy,
Tranoscius Liptovský Mikuláš 2015, Knihy Novej Zmluvy, Knihy Vyučujúce,
Prvý list apoštola Petra, 1, 3 – 4, str. 243)

Autorská poznámka

Ak sa rozhodnete pátrať v histórii dostihov po prvej džokejke, nikde nenájdete meno Sophia Fitzroyová, pretože ide o fiktívnu postavu. No ak budete kopat' veľmi hlboko, narazíte na Aliciu Thorntonovú.

Pani Thorntonová sa v roku 1804 zúčastnila dvoch pretekov, v prvom prípade išlo o osobnú výzvu a v druhom si merala sily s profesionálnym džokejom. Obe udalosti vyvolali značné pobúrenie. Môj príbeh je inšpirovaný jej príbehom, tu sa však všetky podobnosti končia. Zvyšok Sophiiných skúseností a schopností som pozliepala zo života iných pozoruhodných krasojazdkyň zo začiatku 19. storočia.

Dnešné džokejky pani Thorntonovej nič nedlhujú, keďže v tomto športe oficiálne uznali inú ženu až o ďalších dobrých sto rokov neskôr. Otázkou však nebýva vždy iba to, ako to *bolo*, ale i to, ako to *mohlo byť*. A práve to robí históriu takou zaujímavou.

Jeden

Po dvadsiatich dvoch rokoch by si Aaron Whitworth už mal uvedomiť, ako hlúpo sa vedel správať jeden z jeho najbližších priateľov. Aj napriek tomu mu však nikdy nenapadlo, že by sa Oliver mohol dopustiť takéhoto bláznovstva.

Dalo by sa namietajú, že počas spoločných školských čias zachránil tento muž Aaronovu príčetnosť, možno dokonca život. Zjavne však niekedy po tom, čo sa z chlapcov stali muži, prišiel budúci gróf z Trentingu o rozum. Takisto rozhodnutie priateľí sa s Aaronom nepatrilo medzi tie najmúdrejšie. Takže do úvahy prichádzala i možnosť, že Oliver si vždy vyberal zle alebo aspoň dosť neuvážene.

Aaron zaľal zuby, aby nepovedal nič, čo by mohol neskôr ľutovať. Snažil sa rozpamätať na staré dobré časy a prinútiť sa, aby neznel veľmi príkro. „Čože si to urobil?“

„Prijal som výzvu. To *je* predsa to, čo muži z dostihového sveta robia.“ Oliver zdvihol bradu a skĺzol pohľadom z Aarona k žrebcovi, ktorý trpezlivo čakal na svojho jazdca.

Aaron sa zamračil na opraty vo svojich rukách. Práve sa chystal vysadnúť na koňa, pripravený vyraziť na stourbridgeský veľtrh

v Cambridgei, aby tam potvrdil objednávku sediel. Mal mu ju doručiť jeden z predávajúcich po skončení trhu.

Brieždilo sa a na čistej oblohe sa objavovali prvé záblesky vykúkajúceho slnka.

Oliverova kuchárka mu namiesto raňajok pri stole zabalila studený nárez mäsa, syr a chlieb. Aaronov kôň Shadow klusal počas krátkej jazdy z domčeka k Oliverovým stajniam veľmi rezko, čo bol príslub príjemnej cesty do susedného mesta.

Predstava príjemnej jazdy sa mu však po zistení priateľovho prešľapu doslova rozplynula pred očami.

Aaron si povzdychol a prehodil Shadowove opraty cez háčik na stene stajne. Odkedy sa Oliver zasnúbil s dcérou jedného z najpoprednejších chovateľov koní v Newmarkete, zaumienil si, že sa bude podieľať na budovaní toho, čo mal jedného dňa zdediť.

A začal práve so žrebčincom dostihových koní.

A, nanešťastie, hoci bol Oliver spoľahlivým a veľmi lojálnym priateľom, jeho vedomosti o spravovaní majetku a o obchode zostali skôr v teoretickej rovine. Zdalo sa však, že tentoraz si uvedomoval svoje pochybenie, aj keď nie jeho celkový rozsah.

Aaron hovoril veľmi pomaly, zvažoval každé slovo predtým, než ho vypustil z úst. „Áno, muži z dostihového sveta – a prosím ťa, už viac nepoužívaj toto slovné spojenie – si predostierajú a prijímajú výzvy.“ Odmlčal sa. „Vieš, zvyčajne sa takáto výzva akceptuje vtedy, keď máš k dispozícii džokeja, ktorý za teba bude na tom koni pretekať.“

Oliver preniesol váhu z nohy na nohu a tlmene si odkašľal. Pomaly sklzol pohľadom späť k Aaronovi. „My nemáme džokeja?“

„Nie, pred štyrmi dňami som ho vyhodil, takže odvtedy nemáme.“ Mal to urobiť už pred mesiacom, ba aj skôr, ale odsúval to, pretože nájsť dobrého džokeja, ktorý by preňho ochotne pracoval, bolo dosť náročné. Mal vysoké nároky na jazdecké schopnosti, prístup k zvieratám, ich opateru i na celkový charakter človeka.

Aaronova reputácia však mala od ideálnej dosť ďaleko, a preto sa často musel uspokojiť s dvomi džokejmi namiesto troch. Za žiadnu cenu však nemienil dopustiť, aby si tieto slabosti odniesli zvieratá, a preto bol niekedy nútený zľaviť z nárokov na charakter džokeja. Hughes bol nevychovanec, ale dobre jazdil a koňom neublížoval.

Aspoň kým bol triezvy.

„Prečo sme ho vyhodili?“ opýtal sa Oliver.

A práve pre túto neochvejnú lojalitu sa Aaron napokon vždy dokázal vysporiadať s Oliverovou naivitou.

„Poriadne si uhol z džinu a nadobudol pocit, že by mal čosi dopriať aj koňom. Vylial dve fľaše do válova s vodou.“ Už to, že riskoval svoje zdravie a povest' bolo dosť zlé, no ohrozovanie koní je absolútne neprijateľné.

„Nezamestnávame náhodou viac džokejov?“ odvetil Oliver.

„Tvoji ďalší dvaja džokeji odišli na preteky do Yorkshiru a s návratom trochu meškajú,“ vysvetlil Aaron. „Práve teraz mi robí najväčšiu starosť to, či to vôbec stihnú do Októbrových dostihov.“

„A čo džokeji od Hudsona?“

Hudson, vikomt zo Stildonu, vlastnil stajne, o ktoré sa Aaron tiež staral. A hoci sem Hudson prišiel iba pred mesiacom, ich profesionálny vzťah zamestnávateľa a zamestnanca veľmi rýchlo prerástol v priateľstvo. Aaron si nemyslel, že by niečo také bolo vôbec možné. Stále si nebol celkom istý, či tomu vzťahu môže naozaj veriť a ani tomu, ako veľmi to zmenilo jeho život.

Ak by predsa len bola situácia až taká zlá, Aaron by nejakým bruchovraveckým spôsobom mohol požiadať Hudsona o láskavosť.

Možno.

Našťastie, ani to neprichádzalo do úvahy. „Jeden z jeho džokejov sa vybral navštíviť chorú matku a nevráti sa skôr, ako o týždeň. Ten druhý včera zle dostúpil a vyvrtol si členok.“

Oliver si prehrabol vlasy a svetlohnedé kučery mu teraz odstávali do všetkých strán. „Equinox nemá džokeja.“

Toto tiché vyhlásenie narušilo Aaronovu sebakontrolu. Zavrčal a zvesil hlavu dozadu, aby sa pozrel dohora na rozjasňujúcu sa oblohu. „Prečo si tú výzvu prijal bez toho, aby si sa ma na to najskôr opýtal? Hlavne teraz, keď na blížiacich sa Októbrových dostihoch pretekáme hneď na niekoľkých závodoch.“

„Davers bol dosť neoblomný.“

Aaron tak prudko mykol hlavou, až si natiahol sval na krku. Vyzval ho lord Davers? Aaron mal s chovateľmi koní v Newmarkete krehké, ale slušné vzťahy. Až na Daversa. Tomu chlapovi sa nikdy nepáčilo, že sa Aaron vďaka svojmu talentu na prácu s koňmi a zopár slušným kontaktom mohol pohybovať v jeho spoločnosti.

Oliver o tom predsa vedel. Prečo by sa teda zapodieval s niekým...

„A bol tam aj Brimsbane,“ riekol Oliver s povzdychom a znova sa pozrel inam, aby sa vyhol priateľovmu pohľadu.

Aaron by odprisahal, že odkedy pozná svojho priateľa, vždy vychádzal dobre s každým. Avšak z dôvodu, ktorému azda nerozumel ani Oliver sám, prechovával k svoju budúcemu švagrovi akúsi jednostrannú rivalitu.

Aaron si povzdychol, načiahol sa a zahrabol rukou do Shadowovej hrivy. Teplo sálajúce zo zvierata ho upokojovalo. „Máš lásku toho dievčaťa, súhlas jej otca a už o mesiac sa s ňou oženíš. Záleží na tom, či tá jej brat považuje za tútmáka?“

Oliver sa prudko otočil k Aaronovi a zamračil sa. „Brimsbane si o mne myslí, že som tútmák?“

Nie, ale Aaron od toho nemal ďaleko. „Podľa toho, čo viem, Brimsbane o tebe premýšľa iba ak v spojitosti s tým, že vďaka tebe je jeho sestra šťastná. Toho chlapa predsa poznáš roky.“

„Viem.“ Oliver sa začal prechádzať hore dole. Župan, v ktorom sa chvatne vybral z domu, sa teraz trepotal popred Aaronove

kolená. Priateľovo bezcieľne kráčanie sem a tam znamenalo, že začína panikáriť, vychádzajúc z nelogických záverov, ktorým rozumel iba on sám. „Videl si ho minulý týždeň na tréningových dvorcoch?“

„Brimsbanea?“ Prečo sa stále rozprávali o tom chlapovi? Výzva s Daversom bola oveľa pálčivejšou záležitosťou a na jej riešenie mali iba jeden deň.

Aaron sa zhlboka nadýchol a narátal do troch. Oliver sa nevráti späť k pôvodnej téme, kým nedokončia túto. „Áno, videl som ho. Keď je v meste, zvykne sa tam dvakrát v týždni zastaviť a pozrieť sa na výcvik koní.“

„Presne.“ Oliver naširoko rozhodil rukami a pokračoval v neúnavnom pochodovaní sem a tam.

Aaron čakal, ale ničoho sa nedočkal. „Čo tým *presne* myslíš?“

„Brimsbane pozná svoje kone,“ Oliver sa zastavil a pozrel sa na Aarona. „Vieš, čo sa ma opýtal? Vraj prečo moje kone behajú bez plachiet? A ja som vôbec netušil, o čom hovorí.“

„Nejde o to, aby sa kone nepotili,“ Aaron nadvihol plece a potom ho spustil späť. „Keď si človek oblečie kabát, hýbe sa mu ťažšie a spomalí ho to, prečo by to malo byť pri koňoch iné?“

Mnoho metód, ktoré sa zaviedli vo výcviku koní pod jeho vedením sa líšili od tých bežne zaužívaných a v oboch žrebčincoch, kde pôsobil, vrátane toho, čo patrilo Oliverovmu otcovi, vďaka nim dosiahol značné zlepšenie a úspechy. Starostlivosť o kone a vylepšovanie ich tréningov sa stali Aaronovou vášňou už veľmi dávno.

Napriek tomu, že s Oliverom mali k sebe blízko, budúci gróf sa dosiaľ zúčastnil iba zopár dostihov a nikdy neprejavoval záujem o otcov žrebčinec. Kým sa Oliver nezamíloval do dcéry náruživého chovateľa koní, išlo mu iba o to, aby jeho kôň dobre vyzeral a dokázal ho dopraviť do cieľa.

Možno za tým bola práve láska, ktorá Olivera doháňala k nepríčetnosti. V Aaronovom živote to rozhodne narobilo kopec zmätkov, aj keď to, vďaka Bohu, nezažíval na vlastnej koži.

On žene nemal čo ponúknuť. Prinajlepšom sa mohol potľkať na okraji lepšej spoločnosti. Prinajhoršom by sa z neho stal vyvrheľ. A práve preto bolo pre Aarona lepšie, ak jeho priateľov tvoril iba úzky okruh ľudí. Aby svojou reputáciou ovplyvňoval čo najmenej životov.

Kiežby sa tí ľudia prestali všetci do jedného zamilovávať a rozširovať tak tento okruh. Každý jeden z nich si prešiel obdobím, keď sa správal ako zamilovaný blázon.

A ani pri jednom z nich sa to neobišlo bez následkov. Zdravý rozum sa im už nikdy celkom nevrátil.

„Zabudni na Brimsbanea, aspoň nateraz.“ *Najlepšie navždy.*
„Pohovorme si trochu o tej stávke s Daversom.“

Oliver zvrátil tvár a sťažka si povzdychol. Až potom sa pustil do líčenia podrobností výzvy. „Myslíš, že bude súhlasiť s odkladom?“

„Och, ale isteže,“ riekol Aaron sucho, „ale ešte predtým sa postará o to, aby sa o tom, že si nedodržel slovo, dozvedeli všetci v Cambridge, v Suffolku a aj v Essexe.“

Možno to tak Davers plánoval od úplného začiatku. Ten chlap sa v minulosti pokúšal využiť slabé miesta Aaronových zamestnávateľov, aby mu pošpinil meno. Ak by Oliver odstúpil od výzvy, všetci by to vnímali tak, že Aaron neverí vo svoje víťazstvo. S Hughesom sa snažil rozlúčiť v pokoji a nenarobiť pri tom rozruch, ale ak sa Davers nejako predsa len dozvedel, že práve nemá džokeja...

Bez ohľadu na to, ako a prečo sa to stalo, Aaronova obozretne a veľmi strategicky budovaná reputácia sa ocitla v ohrození. Základy toho, čo vytvoril, sa otriasali a objavila sa na nich prvá prasklina. Jedna trhlina v jeho živote povedie k ďalšej a zakrátko sa z neho stane presne to, čo mu predpovedal otec: niktoš.

Aaron to Oliverovi povedať nemohol a ani sa nechystal. K svojim strachom sa nikdy pred nikým nahlas nepriznával. Nikdy.

Navyše, ak by o tom jeho priateľ vedel, pocit viny by ho zničil. Pravdepodobne by sa pokúsil dať túto katastrofu do poriadku a urobil by nejakú ďalšiu, ešte väčšiu hlúposť. Oliver a vikomt Graham, tretí člen ich chlapčenského tria zo školských čias, obetovali toho kvôli Aaronovi už dosť. Priateľstvo s nimi v ňom prebudilo nádej, a preto im to nechcel oplácať tým, že by v nich vzbudzoval obavy, či ešte horšie, ľútosť.

Oliver si rukou prehrabol vlasy a znova sa začal prechádzať sem a tam. „Tých pretekov sa musíme zúčastniť.“

„Áno.“ Vedel, že nemôže zastaviť to, čo sa už raz dalo do pohybu, a tak sa Aaronova myseľ začala obracať k možným riešeniam. Newmarket sa považoval za centrum dostihového športu v Anglicku. O džokejov v tejto oblasti nebola núdza.

Bohužiaľ si v tejto chvíli nevedel spomenúť ani na jedného, ktorý by spĺňal jeho dve základné kritériá a bol by zároveň ochotný teraz, keď sa blížili Októbrové dostihy, začať preňho jazdiť. Džokeji so svojimi koňmi veľmi úzko spolupracovali a tí najlepšie už neboli voľní. Ak by pretekali za Aarona, ohrozili by tak svoju pozíciu. Hoci si vyslúžil znamenitú povest' profesionála, bola príliš krehká a nikto by nechcel kormidlovať loď, ktorá mohla napokon skončiť na dne.

Buď si Všemohúci myslel, že Aaron potrebuje lekciu vo vytrvalosti, alebo mu svet jednoducho chcel ukázať, kam patrí, či skôr, kam nepatrí.

Navzdory tomu, že im chýbalo to najpodstatnejšie, Aarona budú zajtra ráno očakávať na štartovacej pozícii na Pláni s koňom a jazdcom.

Povzdychol si.

„Asi budeme musieť na koňa posadiť nejakého paholka.“ Čo pravdepodobne bude dôvodom ich prehry. Aaronovi zovrelo žalúdok. Samozrejme, že v oficiálnych dostihoch už prehral, ale v osobných výzvach ešte nikdy.

A to hlavne preto, že nikdy neprijal takú, o ktorej vedel, že ju nemôže vyhrať.

Prehra mohla pošramotiť jeho povesť, no ak by sa pretekov nezúčastnili vôbec, prišiel by o ňu nadobro.

„Paholci predsa výborne jazdia.“ Oliver sa usmial a Aarona neprekvapovalo, že si neuvedomoval, že v tejto stávke išlo o viac než iba o peniaze.

„Ty predsa vieš, že by som nezamestnal nikoho, kto nevie dobre jazdiť alebo zaobchádzať s koňmi,“ zamrmlal Aaron. To z nich však nerobilo dobrých džokejov. Práca v stajni si vyžadovala silných, statných chlapov a taká stavba tela sa na džokejov nehodila.

Oliverov úsmev povädol a znova začal pochodovať hore dolu. „Ak prehrám, budem pred Brimsbaneom a lordom Gliddonom vyzeráť zle.“

Aaron sa s prížmúrenými očami zahľadel na svojho priateľa. „Veľmi dúfam, že len čo sa oženíš, budeš si robiť viac starostí o to, ako ťa vníma tvoja manželka a nie jej brat a otec. Ty blázon jeden, nevytiahol som ťa z Londýna, kde si sa umáral nešťastnou láskou k nej, aby si tu teraz dvoril grófovi.“

„Rebecca ma miluje,“ riekol Oliver zachmúrene.

„Presne.“ Aaron sa veľmi snažil zostať pokojný, ale nepodarilo sa mu to. Vykročil dopredu, schmatol svojho priateľa za plecía a jemne ním zatriasol. „Miluje ťa. Zásnuby už boli ohlásené a neženíš sa predsa s lordom či s lady Gliddonovou, tak čoho sa tak bojíš?“

„Ty to nechápeš.“ Oliver pokrútil hlavou a uhol pohľadom.

Veru nie. To Aaron nikdy nepochopí. Videl už mnoho starostlivých rodín a kedysi po takej aj sám túžil. Z vlastnej skúsenosti však vedel, že rodina neznamená nič iné než hanebnú povinnosť. Otec ho považoval iba za príklad svojho zlyhania. Príklad, ktorý ukázal svojmu legitímnemu synovi ako ponaučenie o tom,

že všetky rozhodnutia v živote majú svoje následky.

„Tak mi to teda vysvetli,“ povedal Aaron tvrdo. Nie preto, že by ho Oliver rozčúlil, ale preto, že toto všetko bude mať nejakú dohru, dosť možno katastrofálnu a odnesie si to Aaron. Graham a Oliver sa ako jediní rozhodli nevyľúčiť ho zo svojho života, aj napriek tomu, že sa nenarodil v manželstve. To najmenej, čo mohol urobiť, bolo teraz na oplátku chrániť Olivera.

„Lúbim Rebeccu,“ riekol Oliver potichu, vymanil sa z Aaronovho zovretia a znova sa pustil do bezcieľneho pochodovania hore-dolu.

„O tom predsa všetci vieme.“

„Ale nepožiadala som ju o ruku už v Londýne.“

„Toho som si vedomý.“ Aaron navštívil Londýn počas tejto sezóny iba zopárkrát, ale všimol si, ako popularita lady Rebeccy v spoločnosti jeho priateľa úplne paralyzovala. A to i napriek tomu, že mu city opätovala.

„Musel si ma sem dotiahnuť a nakopať ma do zadku, aby som urobil niečo skôr, než o ňu prídem.“ Oliver si znova rukou rozstrapatil vlasy.

„Aj to dobre viem.“

„Hej, no aj...“ Oliver si odkašľal, „aj oni to vedia.“

Aaron sa zamračil. „Lady...“

„Nie,“ Oliver ho rýchlo prerušil a potom si povzdychol. „Ona to chápe. Ale... lord Gliddon... ja neverím, že by mi dal svoje požehnanie, keby ho Rebecca neprinútila. Nemyslím si, že ma má rád.“

„Oliver, teba majú radi všetci.“

„To ale neznamená, že ma aj rešpektujú.“

Aarona umlčala pravdivosť tohto vyhlásenia. Lady Rebecca poznala Oliverove slabé i silné stránky a aj napriek tomu ho milovala. Avšak na niekoho, kto nemal dostatok času Olivera bližšie spoznať, mohol jeho priateľ pôsobiť tak trochu, ako trullo.

„Myslel som si, že ak prejavím záujem o kone, vyhrám zopár pretekov, lord Gliddon by to možno ocenil.“

Aaron zaťal sánku, aby si slová, čo sa mu drali na jazyk, nechal pre seba a nevypustil ich z úst. Ak by Oliver vyhľadal Aaronovu pomoc, mohol ho jednoducho naučiť, čo by mal hovoriť, aby vyzeral ako schopný chovateľ koní. Čo sa však stalo, už nešlo vrátiť späť.

„Netráp sa,“ riekol Aaron a sťažka preglgol, aby sa zbavil bodavej hrče, ktorá mu navrela v krku. „Nájdem si iného jazdca. Nejako.“

Z Oliverových pliec vyprchalo všetko napätie, usmial sa, zjavne upokojený, že Aaron sa o všetko postará.

Skôr než by Aaron povedal niečo, čo by narušilo priateľov pocit úľavy, vysadol na Shadowa a zamieril ku Cambridgeu. Aj keď si už korzovanie po trhu neužije v takom pokoji, ako dúfal, musel tam ísť a dojednať posledné náležitosti objednávky.

Navyše, neexistoval lepší spôsob, ako sa vysporiadať s problémami než jazdou na koni. Kým sa vráti späť do Newmarketu, už bude mať vymyslený nejaký plán, ak ho hneď aj neuskutoční.

Keď prechádzal okolo Pláne, preletel očami po rozľahlej zelenej lúke, kde kedysi objavil sám seba. Dúfal iba, že sa z nej čoskoro nestane miesto jeho poníženia.

Dva

Cestou vidieckou krajinou však neprišiel na nijaké riešenie a navyše ho premohol aj pocit beznádeje. Žiaľbohu, nápady zúfalého človeka nemuseli vždy dopadnúť práve najšťastnejšie. V konečnom dôsledku by sa mu to mohlo aj vypomstiť. Chvatné riešenie zvyčajne všetko ešte viac skomplikovalo.

Niekde medzi ustajňovaním Shadowa v jednej z provizórnych stajní a stretnutím s výrobcom sediel sa Aaronovi podarilo samého seba presvedčiť, že jeden z jeho absurdných nápadov nie je až taký zlý.

Čo ak sa riešenie skrýva niekde medzi stánkami chovateľov koní a predajcov konských ohlávok? Čo keby najal nejakého úplne neznámeho džokeja? Potreboval niekoho drobného s dobrým držaním tela a náležitou úctou ku koňom, niekoho, kto by sa nebál pustiť do rýchleho cvalu po Pláni a čeliť prudkým poryvom vetra.

Aj keby mal prehrať, s neznámym jazdcom to nebude až také úbohé, ako keby na Equinoxu posadil paholka. Aspoň budú ľudia skôr spochybňovať preteky a nie Aaronove schopnosti riadiť stajňu a jej personál.